

Ubeherskethed over at have maattet vente, derpaa trak han en Pakke Papirer op af sin Brystlomme og kastede den hen paa et Bord.

„Der!“ sagde han.

I Jakobes trætte Ansigt lyste det pludselig op.

„Du har købt!“

„Jeg har fulgt din Ordre, . . . jeg siger dig det nok engang: jeg vil ikke have noget Ansvar! Jeg har advaret dig tilstrækkelig mod det Fluepapir. I Længden er det noget Snavs.“

„Jeg kan høre paa dig, at de er gaaet op igen idag. Hvad sagde jeg?“

„Hvad sagde jeg . . . hvad sagde jeg,“ vrængede han efter hende. „I Fruentimmer er tossede! Har I spillet heldig engang, bilder I jer straks ind, at I forstaar jer paa Forretning. Saa er din Søster dog lidt fornünftigere, hun lader sig dog sige . . . løber ikke bestandig grassat.“

Jakobe trak kækt paa Skuldren, tog Papirerne — nogle usikre Sukkerandele — og puttede dem til sig. Baade hun og Nanny drev i al Hemmelighed lidt Børsspil med deres Paaklædningspenge, og Onkelen var den betroede Mellemand ved disse Omsætninger. Begge spekulerede de med en vis Lidenskab; men medens Nanny alene drev af Udsigten til Fortjeneste og altid foretrak det beskedne Udbytte af en forsigtig Jobben med solide Papirer, var det hovedsagelig Spilleets Spænding, der fristede Jakobe, tilligemed den Triumf, det var for hende, naar hun stik imod Onkelens eller Avisernes Advarsler var bleven ved at vove paa en „Hausse“ og slap heldig derfra.

Hr. Delft havde imidlertid faaet fat i Dagsnummeret af „Falken“, der laa paa Bordet sammen med Dagens andre Aviser. Han stod lidt og kiggede i det og sagde saa:

„Du har vel læst Dyhrings Artikel om ham,